

Така, як ти, колись лілея
На Іордані процвіла
І воплотила, пронесла
Святеє слово над землею.
Якби-то й ти, Дністровий цвіте...
Ні, ні! Крий боже! Розіпнуть.
В Сибір в кайданах поведуть.
І ти, мій цвіте неукритий...
Не вимовлю...
Веселий рай
Пошли їй, господи, подай!
Подай їй долю на сім світі
І більш нічого не давай.
Та не бери її весною
В свій рай небесний, не бери,
А дай твоєю красою
Надивуватись на землі.

*19 апреля 1859,
[С.-Петербург]*

За свідченням Шевченкового приятеля, українського художника Григорія Михайловича Честахівського (1820—1893), вірш присвячений дочці священника з Поділля Крупицькій, яку поет побачив на студентському вечорі в Медико-хірургічній академії в Петербурзі.